

חג החמישים לקיבוץ שדה נחמיה (חוליות) הארוע המרכזי / רות סביר

יום שבת 15.9.90

נכון שמשעמם ללעוס הכל בחרוזים
אך מה לעשות ואני כה מעוניינת שהדברים ישמרו אז עושים...
נספר בקצרה על מה שהיה
ואשים הדפים בגנזך, יחד עם כל הסיפורים.

ההכנות לחגיגה התפרסו לכל השנה
אבל לנקוט בשמותיהם של כל העושים במלאכה
היה לוקח לי שעות
והיה מכסה דפים מאתיים
אז יסלחו לי כולם על זה החטא.

וככה זה התחיל:
סדרנים התייצבו בעוד מועד על מגרשי החניה,
ומפאת עומס הבאים, היו ידיהם מלאות עבודה
מכל הרבדים הגיעו האורחים
והיו בניהם חברים, ממש מהינים הראשונים
זה בשערות שיבה,
מקנח דימעה (זה קורה)
והיו רגעי העלות, שמחקו כובד של גיל ושנים.

על הדשא גמדים הכינו ארוחת מנחה לפי המסורת הקיבוצית
והמוזמנים הגיעו לשטח על גבי קלנועית
וכל מי שבא התקבל בתרועה
וראית בעיני כל, שזו שמחה אמתית.

סיור בקיבוץ הסעיף הבא בתוכנית
את כולם מסיעים בטרקטור במכונית
ניקיון כה רב, לא רואים רבב
החיות במשק חיי
הכלים במפעל וכל המדריכים, מחכים לאורחים בקבלת פנים לבבית.

וכמובן, כאשר הבטן מתחילה לקרקר
כמו במטה קסם, מופיע ארוחה כאילו מעולם אחר
אכלו כולם בלי עין רעה בתאבון
עם עין אחת על השעון,
כי למופע במורד בניאס אסור לאחר.

הערב מתחיל בסימן טוב לבנים,
על הבמה באו ועלו כל הותיקים
פרח בידי פעוט הוגש בחן לאות רעות
שיר של בן דרור רגיש – זה הגיע ממרחקים.

הנאום של רות קוגל, בא מהלב
ובגלל זה מרגישים צביטה של כאב
מזכיר התק"ם
מביא דברים בשם אומרם
על מעגל היחד והאהבה שעדיין מסתובב.

על מופע העבר, הווה ועתיד עברו שבועות ללא לאות
תמונות וחוויות מובאות בשירה, באומר ובריקוד
כשמדברים בסופרלטיבים
קשה לתת דירוגים
הכל התמזג במקשה אחת של כבוד,
גם בידור ואפילו הרבה רצינות.

כולם מרוב נחת מתמוגגים
וכשמשמייים מגיח מסוק....ממש לא מאמינים
המסוק כה מפתיע
ומרקיע
יורדים אלינו ממתקים
עוגה מקושטת ושובל של פרחים.

לבסוף המסוק נעלם באוויר מתעופף
גם חג חמישים, שבכוכבי שמיים משתלב
וכולם קמים ו....ומוצאים דוכנים
עם תקרובת ושתייה...יגמר עם הכיף?

בסיום הייתי רוצה להשתפך
במילים נרגשות על החוויה
אבל דווקא בסיכום נעלמתי דום וזאת לראיה.
מה צפון בעתיד אי אפשר לדעת
אבל בכל היופי והדר הזה יכולנו ממש לגעת
ועל זה נאמר כולנו יחד אמן ותודה.

בראש השנה צפינו בהקרנת בכורה
של הסרט "50 שנה לחוליות"
הפקה נהדרת ועשויה בהומור ומלאה בדיחות
בעבר לא תמיד צחקנו
ואולי היו דברים שדחקנו
ורוצים שחיוכים וצחוק יסמנו את דרכנו לקראת הבאות.

כתבה : רות סביר